

Sygn. akt III KK 301/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Jarosław Matras

Protokolant Teresa Jarosławska

w sprawie **K. B.**

w przedmiocie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 4 września 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 22 maja 2013 r.,

Uchyła wyrok w zaskarżonej części, tj. w zakresie kary łącznej wymierzonej K. B. w pkt I. i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w O.

UZASADNIENIE

Prokurator Generalny zaskarżył kasacją, wniesioną na korzyść K. B., prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 22 maja 2013 r., w części dotyczącej kary łącznej wymierzonej w pkt. I. jego części dyspozytywnej. W skardze tej zarzucił *„rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego procesowego i materialnego, a mianowicie art. 410 k.p.k., polegające na błędnym przyjęciu przez Sąd Okręgowy w O., z pominięciem wynikającej z materiału dowodowego i mającej znaczenie dla rozstrzygnięcia okoliczności, iż kara 6 lat pozbawienia wolności wymierzona skazanemu K. B. wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 13 lipca 2011 r., została wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 24 listopada 2011 r., złagodzona do wymiaru 4 lat i 6 miesięcy, w wyniku czego doszło do naruszenia art. 86 § 1 k.k. poprzez wymierzenie K. B. w pkt. I części dyspozytywnej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności w rozmiarze wyższym od sumy kar jednostkowych podlegających łączeniu”*. Na powyższe podstawie autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w stopniu oczywistym.

Stan faktyczny przytoczony w zarzucie skargi kasacyjnej znalazł pełne potwierdzenie w analizie materiałów sprawy.

Mianowicie, Sąd Okręgowy, orzekający jako sąd I instancji, przedmiotem swego rozpoznania uczynił kwestię połączenia kar orzeczonych wobec K. B. prawomocnymi wyrokami Sądu Okręgowego w O. oraz różnych Sądów Rejonowych, opisanymi w dziesięciu punktach części wstępnej wyroku łącznego. Rozstrzygając w pkt. I wyroku łącznego, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 569 § 1 i 2 k.p.k., art. 570 k.p.k., art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k., połączył kary jednostkowe wymierzone wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 13 lipca 2011 r., sygn. akt II K 97/11, którym K. B. został skazany – jak przytoczono w pkt. 9 części wstępnej wyroku – na karę 6 lat pozbawienia wolności, oraz wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 24 października 2012 r., sygn. II K 367/12, którym został on skazany na karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Na tej podstawie Sąd orzekł wobec K. B. karę łączną 7 lat pozbawienia wolności, na której poczet zaliczył

okres rzeczywistego pozbawienia wolności w pierwszej ze spraw oraz okres kary dotychczas odbytej w tej sprawie, orzekając zarazem o pozostawieniu tych wyroków do odrębnego wykonania w pozostałej części (umorzył natomiast postępowanie, na podstawie art. 572 k.p.k., o wydanie wyroku łącznego w zakresie pozostałych skazań, których opis ze względu na granice wniesionej kasacji nie ma znaczenia).

Nie uwzględnił jednakże Sąd Okręgowy w pełnym zakresie treści dokumentów ujawnionych na rozprawie głównej. Świadczą zaś one o tym, że w pierwszej ze spraw – II K 97/11 (pkt. 9 części wstępnej) – kara 6 lat pozbawienia wolności, wymierzona skazanemu przez Sąd Rejonowy, została w wyniku wniesionej na jego korzyść apelacji obniżona do 4 lat i 6 miesięcy. Powyższe potwierdzała treść wyroku Sądu Okręgowego z dnia 24 listopada 2011 r., sygn. VII Ka 941/11 (k. 1191, t. VI akt II K 97/11), jak również dane wynikające z informacji Krajowego Rejestru Skazanych oraz opinii o skazanym, nadesłanej na potrzeby niniejszego postępowania przez Zakład Karny w S. (k. 8, k. 58).

Na powyższym tle, sformułowany w kasacji zarzut rażącego naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisu art. 410 k.p.k., stanowiącego, że podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, jawi się jako jednoznacznie celny. Bez wątplenia też, uchybienie to miało istotny, niekorzystny dla skazanego wpływ na treść wyroku łącznego w zaskarżonej części. W konsekwencji tego uchybienia doszło bowiem do wymierzenia K. B. łącznej kary pozbawienia wolności w sposób łamiący górną granicę wymiaru tej kary, określoną dyspozycją unormowania art. 86 § 1 k.k. Orzeczona kara łączna 7 lat pozbawienia wolności przekracza sumę podlegających łączeniu kar jednostkowych, wynoszącą w rzeczywistości 6 lat i 4 miesiące. Nie bez znaczenia jednak jest i to, że dolną granicę kary łącznej wyznacza najwyższa z kar łączonych węzłem kary łącznej, która wynosi tu faktycznie 4 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności, nie zaś, jak przyjęto, 6 lat.

W przedstawionej sytuacji, uchylenie wskazanego rozstrzygnięcia o karze stało się zatem niezbędne – w celu skorygowania w ponowionym postępowaniu jego wyżej omówionych wad prawnych.

Z tych powodów, uwzględniając kasację w trybie określonym przepisem art. 535 § 5 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.